

Sygn. akt III Ca 1857/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w G. III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion-Hajduk

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II C 264/16

- 1) **oddala apelację;**
- 2) **zasądza od pozwanego na rzecz powoda 166,05 zł (sto sześćdziesiąt sześć złotych pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;**
- 3) **przyznaje kuratorowi pozwanego adwokat K. T. 166,05 zł (sto sześćdziesiąt sześć złotych pięć groszy), w tym 31,05 zł (trzydzieści jeden złotych pięć groszy) podatku od towarów i usług, z tytułu wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora w postępowaniu odwoławczym, którą wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda.**

SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 1857/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy w G. zasądził od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 1 399,64 zł wraz z odsetkami w umownej wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym za okres od dnia 4 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku, oddalił powództwo w części, pozostałym zakresie; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 750,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz przyznał wynagrodzenie kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego adwokat K. T. w kwocie 738 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwany zawarł z powodem w dniu 15 czerwca 2014 roku umowę kredytu na zakup towarów – mebli i nie uregulował zobowiązania z tytułu tej umowy. Pozwany wpłacił na rzecz pozwanego 41,15 zł na poczet

spląty zadłużenia. Powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu 9 kwietnia 2015 roku. Na dzień 3 lipca 2015 roku pozwany zalegał na rzecz powoda z zapłatą kwoty 1509,64 zł z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 1269,56 zł.

Sąd Rejonowy jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 720 i następne w k.c. dotyczące umowy pożyczki oraz art. 69 i następne ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe oraz ustawę z 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim. Sąd Rejonowy wskazał, iż ciężar udowodnienia faktów zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W toku postępowania na podstawie dokumentów dołączonych do pozwu powód wykazał, że pozwany zawarł z powodem umowę kredytu i nie spłacił zobowiązania w całości. Powód przedstawił rozliczenie wpłat dokonanych przez pozwanego. Zgodnie z art. 481 k.c. Sąd orzekł o odsetkach. Na zasądzoną kwotę złożyły się należność główna 1269,56 zł, odsetki 110,08 zł oraz 20 zł za wypowiedzenie.

Kurator działający w imieniu pozwanego, nieznanego z miejsca pobytu, w apelacji w zakresie pkt 1 i 3 wyroku zarzucił naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego z pominięciem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, a to przez uznanie, iż umowa została zawarta w sposób dorozumiany, podczas gdy z przedłożonych przez powódkę dokumentów, w tym umowy kredytowej nie wynika, aby podpisy nakreślone na umowie należały do pozwanego i dokonał on wpłaty pierwszej raty, zaś osoba zawierająca umowę w imieniu powoda była legitymowana do jej zawarcia.

Kurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu i przyznanie wynagrodzenia na swoją rzecz od Skarbu Państwa względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz pozostawienia temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach wynagrodzenia kuratora za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne zarówno poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jak i dokonane rozważania prawne. Wbrew twierdzeniom Sąd pierwszej instancji dokonał oceny przedstawionego przez powoda materiału dowodowego zgodnie z kryteriami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c., w związku z czym zarzut naruszenia tego przepisu nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, wskazał fakty, które uznał za udowodnione i dowody, na których się oparł. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie naruszają reguł wynikających z doświadczenia życiowego i zasad logiki. Zatem ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy przyjmuje za swoje, nie znajdując podstaw do ich korygowania.

Odnosząc się do zarzutu poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych zwrócić należy uwagę, że ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2012r.; I ACa 1404/11). Co więcej dla skuteczności tak podniesionego zarzutu nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie

kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej kryteria nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień, które pozwalałyby na korygowanie poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych.

W niniejszej sprawie powód do pozwu dołączył kopie dokumentów poświadczające zgodność z oryginałem - w postaci umowy kredytu z 15 czerwca 2014 roku, wyciągu z ksiąg banku, zestawieniach dokonanych wpłat na rachunek techniczny kredytu pożyczki oraz wypowiedzenia. Umowa zawierała nieczytelny podpis kredytobiorcy w związku, z czym Sąd Rejonowy zobowiązał pełnomocnika powoda w przedstawieniach oryginałów dokumentów. , W przedstawionych oryginałach dokumentów – umowie kredytu znajduje się wyraźny podpis pozwanego A. S., jego adres, nr PESEL, zgodnie z danymi znajdującymi się w bazie PESEL. W tej sytuacji ustalenia Sądu pierwszej instancji należy uznać za prawidłowe, w pełni znajdujące odzwierciedlenie w zebranych materiałach.

Co więcej, podkreślić należy, iż w sytuacji kiedy strona pozwana kwestionuje prawdziwość przedłożonych dokumentów, w szczególności złożonych przez nią podpisów, to na niej zgodnie z art. 6 k.p.c. ciąży obowiązek wykazania, iż to nie ona nie podpisała umowę, a jej dane np. zostały przez kogoś przywłaszczone. W niniejszej sprawie strona pozwana reprezentowana przez kuratora takich wniosków nie składała, kwestionując jedynie w odpowiedzi na pozew, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazuje bez żadnej wątpliwości, że to pozwany zawarł z powodem umowę o kredyt. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić albowiem w zawartej umowie znajdują się dane personalne pozwanego, adres, PESEL, dane pokrywające się z danymi zawartymi w bazie PESEL. Okoliczności te nie budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym, nadto dowód przeciwny w tym wypadku obciążał w całości stronę pozwaną.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy uznał roszczenie powoda za uzasadnione i na mocy art.385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art.98 § 1 i art.108 § 1 k.p.c., uznając brak podstaw do zastosowania regulacji art. 102 k.p.c. ze względu na stan sprawy, także w sytuacji, gdy stan majątkowy pozwanego nie jest znany.

SSO Magdalena Balion – Hajduk